

อิทธิพลของดนตรีในแต่ละวัฒนธรรม

อิทธิพลของดนตรีในแต่ละวัฒนธรรม

ประวัติศาสตร์ดนตรีตะวันตก [1]

ประวัติศาสตร์ดนตรีตะวันตก แบ่งออกเป็นสมัยต่าง ๆ ได้ 9 สมัย

1. สมัยกรีก (Ancient Greek music)
2. สมัยโรมัน (Roman)
3. สมัยกลาง (The Middle Ages)
4. สมัยเรอเนซองส์ (The Renaissance)
5. สมัยบาโรก (The Baroque Age)
6. สมัยคลาสสิก (The Classical Period)
7. สมัยโรแมนติก (The Romantic Period)
8. สมัยอิมเพรชันนิสติก (The Impressionistic)
9. สมัยศตวรรษที่ 20 และปัจจุบัน (The Twentieth century)

เทพอพอลโล ถือพิน

การแบ่งประวัติศาสตร์ดนตรีออกเป็นสมัย ๆ อย่างชัดเจนนี้ก็เพื่อความสะดวกในการพูดถึงแต่ในความเป็นจริงแล้ว ลักษณะของดนตรีจะก้ำกึ่งกันอยู่เสมอรวมถึงศิลปะแขนงต่าง ๆ ด้วย

1. สมัยกรีก (Ancient Greek Music)

วัฒนธรรมตะวันตกถูกผูกติดอยู่กับชาวกรีกโบราณ และชาวโรมัน ความสมบูรณ์ ความยอดเยี่ยมของความสวยงาม และศิลปะมีต้นกำเนิดจากกรีกทั้งสิ้น ประวัติดนตรีกรีกโบราณตั้งแต่เริ่มต้นถึง 330 ปีก่อนคริสตกาล ดนตรีกรีกเป็นดนตรีเน้นเสียงแนวเดียว (Monophonic music) เน้นเฉพาะแนวทำนอง ไม่มีการประสานเสียง ดนตรีกรีกแบ่งออกได้ดังนี้

1.1 Mythical Period จากเริ่มต้นถึง 1,000 ปีก่อนคริสตกาล ดนตรีประเภทนี้ใช้ประกอบพิธีกรรมของลัทธิเทพเจ้าอพอลโล (Apollo) ผู้เป็นเจ้าของแสงสว่าง พิธีกรรมของเทพเจ้าไดโอนิซัส (Dionysus) ส่วนเทพนิยายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับดนตรีคือوبرราคาเทพ 9 องค์ เป็นธิดาของเทพเจ้าซีอุส

1.2 Homeric Period (1,000 – 700 B.C.) โฮเมอร์ (Homer) เป็นผู้ก่อตั้งสมัยนี้ และในสมัยนี้มีบทร้อยกรองที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของชาติเกิดขึ้น จากการเดินทางผจญภัยของโฮเมอร์ ซึ่งต่อมาบทร้อยกรองหรือมหากาพย์ของโฮเมอร์กลายเป็นวรรณคดีที่ชาวกรีกนำมาขับร้อง ผู้ที่ขับร้องจะตีพิณไลรา (Lyra) ลักษณะการขับร้องนี้เรียกว่า บาดส์ (bards) นอกจากนี้ยังมีดนตรีพื้นเมือง (Folk songs) ซึ่งมีลักษณะเป็นเพลงของพวกเขาเลี้ยงแกะที่เป่า Panpipes (เครื่องดนตรีชนิดหนึ่งคล้ายแคน)

1.3 Archaic Period (700 – 550 B.C.) ในยุคสมัยนี้มีการแสดงออกจากการระบายอารมณ์ในใจของกวี (Music expressing sentiments) เป็นรูปแบบบทกวีนิพนธ์แบบลิริก (Lyric) ซึ่งมีลักษณะที่เอื้อให้กวีได้แสดงความรู้สึกส่วนตัวได้อย่างเต็มที่

1.4 Classical period (550 – 440 B.C.) เป็นยุคที่มีการพัฒนาการร้องเพลงประกอบระบำที่เรียกว่า “ดิทีแรมบ์” (Dithyramb) คือ เป็นการร้องเพลงโต้ตอบกับกลุ่มคอรัส ทำให้การแสดงมีลักษณะของการสนทนาโต้ตอบกัน นอกจากนี้ยังมีการแสดงที่มีการผสมผสานศิลปะการเต้นรำและดนตรี

1.5 Hellenistic Period (440 – 330 B.C.) มีการค้นพบกฎพื้นฐานของเสียง โดย พิททาโกรัส (Pythagoras) ค้นพบวิธีที่จะสร้างระฆังขึ้นคู่เสียงต่างๆ รวมทั้งระฆังขึ้นคู่ 8 ซึ่งเป็นหลักที่สำคัญของบันไดเสียงของดนตรีตะวันตก กล่าวได้ว่าทฤษฎีดนตรีของกรีก

2. สมัยโรมัน (Roman)

หลังจากกรีกเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรโรมันในปี 146 ปีก่อนคริสตกาล อาณาจักรโรมันรับเอาวัฒนธรรมดนตรีของกรีกไปทั้งหมด ใช้รูปแบบ การร้องเสียงเดียว (Monophony) เรียกว่าเพลงซอง (Plain Song) หรือแซนต์ (Chant) นักปราชญ์ทางดนตรีสมัยโรมันยึดทฤษฎีดนตรีของกรีกเป็นหลักแล้ว นำมาผสมผสานกับทัศนคติแบบเฮลเลนิสติก เช่น โพลติมุส (Plotinus.) และศิษย์ของเขาคนหนึ่งชื่อ พอร์ฟิรี

(Porphyry 233-304 A.D.) ก็ได้เผยแพร่สั่งสอนทฤษฎีแบบเพลโตใหม่ (Neo-Platonic) โพลติอุส ได้เข้าถึงอำนาจที่คนตรีมีต่อจิตใจ และจรรยาธรรมของมนุษย์ มีอำนาจในการชำระล้างจิตใจให้บริสุทธิ์ พาใจให้พบความสวยงามและความดีงาม และในทางตรงกันข้ามคนตรีอาจมี อำนาจทำลายหากใช้ไปในทางที่ผิด ดังนั้นจึงได้มีความพยายามที่จะอนุรักษ์ และกวดขันดนตรีที่ใช้ประกอบพิธีศาสนา และที่บรรเลงสำหรับการทหาร

ในสมัยหลังๆการดนตรีได้เสื่อมลงมากเพราะถูกนำไปบรรเลงประกอบในโอกาส และสถานที่ซึ่งไม่เหมาะสม และการจัดการบรรเลงดนตรีแบบโอ้อ่าไม่เป็นที่สบอารมณ์หมั่นกับปราชญ์ทางดนตรี ประเภทอนุรักษ์นิยมเท่าใดนัก เช่นการจัดแสดงดนตรีวงมหีมา (Monter concert) ในสมัยของคารินุส (Carinus 284 A.D.) ได้มีการบรรเลงดนตรีที่ประกอบด้วยทรัมเปต 100 ชิ้น แตร (Horn) 100 ชิ้น และเครื่องดนตรีอื่นๆ อีก 200 ชิ้นถ้าจะกล่าวถึงชีวิตของนักดนตรีในสมัยนั้นก็พูดได้ว่าศึกกักมาก สมาคมสำหรับนักดนตรีอาชีพได้รับการจัดตั้งกันมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 7 ก่อนคริสต์ศักราช มีบทบาทในการเรียกร้องสิทธิให้แก่สมาชิกในรุ่นหลังๆ

ภาพวาดศิลปะยุคโรมัน

3. สมัยกลาง (The Middle Ages) (ค.ศ. 450 – 1450)

สมัยกลางคือ ระยะเวลาจากคริสต์ศตวรรษที่ 5 จนถึงปลายศตวรรษที่ 14 (ค.ศ.450-1450) สมัยนี้เจริญสูงสุดเมื่อประมาณศตวรรษที่ 12-13 ศาสนามีอำนาจสูงมาก ทั้งด้านปัญญาและสปีริต ทำให้คนสามารถรวมกันได้ หลังจากนั้นก็เริ่มเสื่อมลงแล้วติดตามด้วยสงครามร้อยปี ระหว่างอังกฤษ และฝรั่งเศสหลังจากสงครามก็มีการแตกแยกเกิดขึ้น ในสมัยนี้เริ่มมีหลักฐานเกี่ยวกับเพลงคลุหส์ต์ (Secular music) ซึ่งเป็นเพลงขับร้องเพื่อความรื่นเริงได้รับความนิยม และแพร่หลายมาก ในประเทศต่างๆ ทางยุโรปตะวันตก นอกเหนือไปจากเพลงโบสถ์ (Church music) ซึ่งเพลงทั้งสองประเภทนี้มีลักษณะต่างกันคือเพลงโบสถ์ซึ่งมีหลักฐานมาก่อน มีลักษณะเป็นเพลงร้องเสียงเดียวมักไม่มีดนตรีประกอบไม่มีอัตราจังหวะ ร้องเป็นภาษาละตินมีช่วงกว้างของทำนองจำกัด บันทึกเป็นภาษาตัวโน้ตที่เรียกว่า Neumatic notation เพลงคลุหส์ต์หรือเพลงที่ชาวบ้านร้องเล่นกันนอกวัด มีลักษณะเป็นเพลงร้องเสียงเดียวที่มักจะมีดนตรีเล่นประกอบเป็นเพลง ที่มีอัตราจังหวะปกติมักเป็นในจังหวะ 3/4 มีจังหวะสม่ำเสมอเป็นรูปแบบซ้ำทวน ทำนองเป็นตอนๆ มีตอนที่เล่นซ้ำ

ส่วนตอนปลายสมัยกลางคือราว ค.ศ. 1100-1400 นั้น ลักษณะของดนตรีเปลี่ยนแปลงพัฒนาไป คือในช่วงเวลาประมาณ 300 ปี ระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 12-14 ดนตรีในวัดมีรูปแบบเปลี่ยนไปจากตอนต้นของสมัยกลาง กล่าวคือ ในราวคริสต์ศตวรรษที่ 9 เป็นต้นมา เพลงแกนท์ ซึ่งรู้จักกันในนามของเกรกอเรียน แชนท์ (Gregorian Chant) ได้รับการพัฒนามาเป็นรูปของการขับร้องแบบสอดประสานหรือโพลีโฟนี (Polyphony) จนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 13 ลักษณะของเพลงที่สำคัญในสมัยนี้ คือ ออร์แกนัม (Organum) คือ การร้องในลักษณะ

ของการร้องประสานเสียงสองแนว โดยใช้ระยะขึ้นคู่เสียงคู่สี่เป็นหลักและเคลื่อนที่ไปในทิศทางเดียวกัน ระยะต่อมาการเคลื่อนที่เริ่มไม่จำกัดทิศทาง และทำที่สวดมิออร์แกนนุ่มแบบเสียงที่สอง (เสียงต่ำ) ร้องโน้ตยาวๆ เพียง 1 ตัว ในขณะที่เสียงหนึ่ง (เสียงสูง) ร้องโน้ต 5-10 ตัวเนื่องจากออร์แกนนุ่มเป็นเพลงที่พัฒนามาจากดนตรีในวัด หรือเพลงโบสถ์จึงเป็นเพลงที่ไม่มีอัตราจังหวะในระยะแรกต่อมา จึงเริ่มมีลักษณะของอัตราจังหวะ กล่าวได้ว่าในช่วงเวลานี้สิ่งสำคัญเกิดขึ้น คือการร้องแบบสองทำนองเริ่มเกิดขึ้น แล้วอย่างเด่นชัด เป็นลักษณะของการสอดประสาน

4. สมัยเรเนซองส์ (The Renaissance) (ค.ศ. 1450 – 1600)

ลักษณะของดนตรีในสมัยเรเนซองส์ นี้ยังคงมีรูปแบบคล้ายในสมัยศิลปะใหม่ แต่ได้มีการปรับปรุงพัฒนารูปแบบมากขึ้น ลักษณะการสอดประสานทำนอง ยังคงเป็นลักษณะเด่น เพลงร้องยังคงนิยมกัน แต่เพลงบรรเลงเริ่มมีบทบาทมากขึ้น ในช่วงศตวรรษที่ 15 และ 16 รูปแบบของดนตรีมีความแตกต่างกันดังนี้

ในศตวรรษที่ 15 ประชาชนทั่วไปได้หลุดพ้นจากการปกครองระบอบศักดินา (Feudalism) มนุษยนิยม (Humanism) ได้กลายเป็นลัทธิสำคัญทางปรัชญา ศิลปินผู้มีชื่อเสียง คือ ลอเรนโซ กิแบร์ตี โดนาเตลโล เลโอนาร์โด ดา วินชี ฯลฯ เพลงมักจะมี 3 แนว โดยแนวบนสุดจะมีลักษณะนำเสนองานแนวอื่นๆ เพลงที่ประกอบด้วยเสียง 4 แนว ในลักษณะของโซปราโน อัลโต เทเนอร์ เบส เริ่มนิยมประพันธ์กัน ซึ่งเป็นรากฐานของการประสานเสียง 4 แนว ในสมัยต่อมา เพลงโบสถ์จำพวกแมสซึ่งพัฒนามาจากแซทที่มีการประพันธ์กันเช่นเดียวกับในสมัยกลาง เพลงโมเตต์ยังมีรูปแบบคล้ายสมัยศิลปะใหม่ ในระยะนี้เพลงคลุหส์ต์เริ่มมีการสอดประสานเกิดขึ้น คือ เพลงประเภทซังซองแบบสอดประสาน (Polyphonic chanson) ซึ่งมีแนวทำนองเด่น 1 แนว และมีแนวอื่นสอดประสานแบบล้อกัน (Imitative style) ซึ่งมีแนวโน้มเป็นลักษณะของการใส่เสียงประสาน (Homophony) ลักษณะล้อกันแบบนี้เป็นลักษณะสำคัญของเพลงในสมัยนี้ นอกจากนี้มีการนำรูปแบบของโมเตต์มาประพันธ์เป็นเพลงแมส และการนำหลักของแคนนอนมาใช้ในเพลงแมสด้วย

ในศตวรรษที่ 16 นี้ เพลงร้องแบบสอดประสานทำนองพัฒนามีความสมบูรณ์แบบเพลงร้องยังคงเป็นลักษณะเด่น แต่เพลงบรรเลงก็เริ่มนิยมกันมากขึ้น เพลงโบสถ์ยังมีอิทธิพลจากเพลงโบสถ์ของโรมัน แต่ก็มีเพลงโบสถ์ของนิกายโปรเตสแตนต์ที่เกิดขึ้น การประสานเสียงเริ่มมีหลักเกณฑ์มากขึ้น การใช้การประสานเสียงสลับกับการล้อกันของทำนองเป็นลักษณะหนึ่งของเพลงในสมัยนี้ การแต่งเพลงแมสและโมเตต์ นำหลักของการล้อกันของทำนองมาใช้แต่เป็นแบบฟิวก์ (Fugue) ซึ่งพัฒนามาจากแคนนอน คือ การล้อของทำนองที่มีการแบ่งเป็นส่วนๆ ที่สลับซับซ้อน มีหลักเกณฑ์มากขึ้น ในสมัยนี้มีการปฏิวัติทางดนตรีเกิดขึ้นในเยอรมัน ซึ่งเป็นเรื่องของความขัดแย้งทางศาสนากับพวกโรมันแคธอลิก จึงมีการแต่งเพลงขึ้นมาใหม่โดยใช้กฎเกณฑ์ใหม่ด้วยเพลง ที่เกิดขึ้นมาใหม่เป็นเพลงสวดที่เรียกว่า “โครอล” (Chorale) ซึ่งเป็นเพลงที่นำมาจากแซทแต่ใส่อัตราจังหวะเข้าไป นอกจากนี้ยังเป็นเพลงที่นำมาจากเพลงคลุหส์ต์โดย ใส่เนื้อเป็นเรื่องศาสนา และเป็นเพลงที่แต่งขึ้นใหม่ด้วย เพลงในสมัยนี้เริ่มมีอัตราจังหวะแน่นอน เพลงคลุหส์ต์มีการพัฒนาทั้งใช้ผู้ร้อง และการบรรเลง กล่าวได้ว่าดนตรีในศตวรรษนี้มีรูปแบบ ใหม่ๆ เกิดขึ้น และหลักการต่างๆ มีแบบแผนมากขึ้น

ในสมัยนี้มนุษย์เริ่มเห็นความสำคัญของดนตรีมาก โดยถือว่าดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต นอกจากจะให้ดนตรีในศาสนาสืบเนื่องมาจากสมัยกลาง (Middle Ages) แล้วยังต้องการดนตรีของคลุหส์ต์ (Secular Music) เพื่อพักผ่อนในยามว่าง เพราะฉะนั้นในสมัยนี้ดนตรีของคลุหส์ต์ (Secular Music) และดนตรีศาสนา (Sacred Music) มีความสำคัญเท่ากัน

5. สมัยบาโรก (The Baroque Age) (ค.ศ. 1600 -1750)

เริ่มตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 และมาสิ้นสุดลงราวกลางคริสต์ศตวรรษที่ 18 ซึ่งเป็นเวลาร่วม 150 ปี เนื่องจากสมัยบาโรกเป็นสมัยที่ยาวนานรูปแบบของเพลง จึงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาอย่างไรก็ตาม รูปแบบของเพลงที่สามารถกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะเด่นที่สุดของดนตรี

บาโรกได้ปรากฏในบทประพันธ์ของ เจ.เอส. บาค และยอร์ช ฟรีดริค เฮนเดล ซึ่งคีตกวีทั้งสองนี้ได้แต่งขึ้นในช่วงเวลาครึ่งแรกของ

ศตวรรษที่ 18 ในตอนต้นสมัยบาโรก คีตกวีส่วนมากได้เลียนแบบสไตล์โพลีโฟนี (Polyphony) ในสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา ซึ่งแนวขับร้องแต่ละแนวในบทเพลงต่างมีความสำคัญทัดเทียมกัน และหันมาสนใจสไตล์โมโนดี (Monody) ซึ่งในบทเพลงจะมีแนวขับร้องเพียงแนวเดียวดำเนินทำนอง และมีแนวสำคัญที่เรียกในภาษาอิตาลีว่า “เบสโซคอนตินิวโอ (Basso Continuo)” ทำหน้าที่เสียงคลอเคลื่อนที่ตลอดเวลาประกอบทำให้เกิดคอร์คชั่นมา อย่างไรก็ตามคีตกวีรุ่นต่อมากก็ได้เลิกสไตล์โพลีโฟนีเสียเลยทีเดียว หากยังให้ไปปรากฏในดนตรีคีบอร์คในแบบแผนของฟิวจ์ (Fugue) ออร์แกนโคราล (Organchorale) ตลอดจนทอคคาตา (Toccat) ซึ่งแต่งโดยใช้เทคนิค เคาน์เตอร์พอยท์ (Counterpoint)

ส่วนดนตรีศาสนาในแบบแผนต่างๆ เช่น ออราทอรี โอ แมส พาสชัน คันทาตา ในศาสนา (Church Cantata) คีตกวีก็นิยมแต่งกันไว้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “แมสใน ปี ไมเนอร์” ของ เจ.เอส. บาค และออราทอรีโอ เรื่อง “The Messiah” ของเฮนเซล จัดได้ว่าเป็นดนตรีศาสนาที่เด่นที่สุดของสมัยนี้

ลักษณะสำคัญอีกอย่างหนึ่งของดนตรีสมัยบาโรกคือ การทำให้เกิด “ความตัดกัน” (Contrasting) เช่น ในด้าน ความเร็ว – ความช้า ความดัง – ความค่อย การบรรเลงเดี่ยว – การบรรเลงร่วมกัน วิธีเหล่านี้พบในงานประเภท ตรีโอโซนาตา (Trio Sonata) คอนแชร์โต กรอชโซ (Concerto Grosso) ซิมโฟเนีย (Symphonia) และคันทาตา (Cantata) ตลอดสมัยนี้คีตกวีมิได้เขียนบทบรรเลงส่วนใหญ่ของเขาขึ้นอย่างครบบริบูรณ์ ทั้งนี้เพราะเขาต้องการให้ผู้บรรเลงมีโอกาสแสดงความสามารถเล่น โดยอาศัยคีตปฏิภาณหรือการด้นสด (Improvisation) และการประดิษฐ์เม็ดทราย (Ornamentation) ในแนวของตนเอง

นอกจากนี้ ในสมัยบาโรกนี้การบันทึกตัวโน้ตได้รับการพัฒนามา จนเป็นลักษณะการบันทึกตัวโน้ตที่ใช้ในปัจจุบัน คือการใช้บรรทัด 5 เส้น การใช้กุญแจซอล (G Clef) กุญแจฟา (F Clef) กุญแจอัลโต และกุญแจเทเนอร์ (C Clef) มีการใช้สัญลักษณ์ตัวโน้ต และตัวหยุดแทนความยาวของจังหวะ และตำแหน่งของตัวโน้ตบรรทัด 5 เส้น แทนระดับเสียงและยังมีตัวเลขบอกอัตราจังหวะมีเส้นกั้นห้อง และสัญลักษณ์อื่นๆ เพื่อใช้บันทึกลักษณะของเสียงดนตรี

6. สมัยคลาสสิก (The Classical Period) (ค.ศ. 1750 -1820)

ดนตรีในสมัยคลาสสิกมีลักษณะเฉพาะคือมี โครงสร้าง (Structure) ที่ชัดเจนขึ้น การค้นหาความอิสระในด้านวิชาการ ลักษณะของดนตรีในสมัยคลาสสิกที่เปลี่ยนไปจากสมัยบาโรกที่เห็นได้ชัด คือ การไม่นิยมการสอดประสานของทำนองที่เรียกว่าเคาน์เตอร์พอยท์ (Counterpoint) หันมานิยมการเน้นทำนอง หลักเพียงทำนองเดียวโดยมีแนวเสียงอื่นประสานให้ทำนองไพเราะขึ้น คือการใส่เสียงประสานลักษณะของบาสโซ คอนตินิวโอเลิกใช้ไปพร้อมๆ กับการสร้างสรรค์แบบอิมโพรไวเซชัน (Improvisation) ผู้ประพันธ์นิยมเขียนโน้ตทุกแนวไว้ ไม่มีการปล่อยให้ผู้บรรเลงแต่งเติมเอง ลักษณะของบทเพลงก็เปลี่ยนไปเช่นกัน

ศูนย์กลางของสมัยคลาสสิกตอนต้นคือเมืองแมนฮิม และกรุงเวียนนาโรงเรียนแมนฮิมจัดตั้งขึ้นโดย Johann Stamitz ซึ่งเป็นนักไวโอลิน และเป็นผู้ควบคุม Concert ของ The Mannheim orchestra เขาเป็นผู้พัฒนาสไตล์ใหม่ของการประพันธ์ดนตรี (Composition) และการเรียบเรียงสำหรับวงออร์เคสตรา (Orchestration) และยังพัฒนา The sonata principle in 1st movement of symphonies, second theme of Stamitz ตรงกันข้ามกับ 1st theme ซึ่ง Dramatic, striking หรือ Incisive (เชือดเฉือน) เขามักเพิ่มการแสดงออกที่เป็นท่วงทำนองเพลงนำไปสู่บทเพลงในซิมโฟนี การเปลี่ยนความดัง - ค่อย (Dynamic) อย่างฉับพลันในช่วงสั้นๆ ได้รับการแสดงครั้งแรกโดย Mannheim orchestra เขายังขยาย Movement scheme of symphony จากเร็ว-ช้า-เร็ว เป็น เร็ว – ช้า – minuet – เร็ว (minuet คือดนตรีบรรเลงเพื่อการเต้นรำคู่ในจังหวะช้า 3 จังหวะ) ใช้ครั้งแรกโดย GM Monn แบบแผนนี้กลายเป็นมาตรฐานในซิมโฟนีและ สตริงควอเตต (String quartet)

สมัยคลาสสิกนี้จัดได้ว่าเป็นสมัยที่มีการสร้างกฎเกณฑ์รูปแบบในทุกๆ อย่างเกี่ยวกับการประพันธ์เพลงซึ่งในสมัยต่อมา มาได้นำรูปแบบในสมัยนี้มาใช้และพัฒนาให้ลึกซึ้งหรือแปรเปลี่ยนไป เพลงในสมัยนี้เป็นดนตรีบริสุทธิ์ส่วนใหญ่ กล่าวคือ เพลงที่ประพันธ์ขึ้นมาเป็นเพลงซึ่งแสดงออกถึงลักษณะของดนตรีแท้ๆ มิได้มีลักษณะเป็นเพลง เพื่อบรรยายถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวใดๆ ซึ่งเป็นลักษณะที่มีกฎเกณฑ์ ไม่มีการใส่หรือแสดงอารมณ์ของผู้ประพันธ์ลงในบทเพลงมากนัก ลักษณะของเสียงที่ดัง - ค่อย ค่อยๆ ดัง และค่อยๆ เบาลง

7. สมัยโรแมนติก (The Romantic Period) (ค.ศ. 1820 – 1900)

สมัยโรแมนติกเริ่มต้นขึ้นในตอนต้นของศตวรรษที่ 19 แต่รูปแบบของดนตรีโรแมนติกเริ่มเป็นรูปแบบขึ้น ในตอนปลายของศตวรรษที่ 18 แล้วโดยมีเบโทเฟนเป็นผู้นำ และเป็นรูปแบบของเพลงที่ยังคงพบเห็นแม้ในศตวรรษที่ 20 นี้ สมัยนี้เป็นดนตรีที่แสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกของ ผู้ประพันธ์อย่างมาก ผู้ประพันธ์เพลงในสมัยนี้ไม่ได้แต่งเพลงให้กับเจ้านายของคนดังในสมัยก่อนๆ ผู้ประพันธ์เพลงแต่งเพลงตามใจชอบของตน และขายต้นฉบับให้กับสำนักพิมพ์เป็นส่วนใหญ่ ลักษณะดนตรีจึงเป็นลักษณะของผู้ประพันธ์เอง

ลักษณะทั่วไปของการดนตรีในสมัยโรแมนติก มีดังนี้

(1) คีตกวีสมัยนี้มีความคิดเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น สามารถแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด อย่างมีอิสระ ไม่จำเป็นต้องสร้างความงามตามแบบแผนวิธีการ และไม่ต้องอยู่ภายใต้อิทธิพลของผู้ใดทั้งนี้ เพราะเขาไม่ได้อยู่ในความอุปถัมภ์ของโบสถ์ เจ้านาย และขุนนางเช่นคีตกวีสมัยคลาสสิกอีกต่อไป

- (2) ใช้อารมณ์ และจินตนาการเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน
- (3) ลักษณะที่เปลี่ยนไปอยู่ภายใต้อิทธิพลของ “ลัทธิชาตินิยม” (Nationalism)
- (4) ลักษณะที่ยังคงอยู่ภายใต้อิทธิพลของ “ลัทธินิยมเยอรมัน” (Germanism)
- (5) ลักษณะภายในองค์ประกอบของดนตรีโดยตรง

5.1) ทำนอง ลีลาและบรรยากาศของทำนองเน้นความรู้สึก และอารมณ์ของบุคคลมากขึ้นมีแนวเหมือนแนวสำหรับขับร้องมากขึ้น และความยาวของวลี (Phrase) ก็เปลี่ยนแปลงไปโดยไม่จำกัด

5.2) การประสานเสียง โครงสร้างของคอร์ดและลำดับการใช้คอร์ด มีเสรีภาพมากขึ้นการใช้คอร์ด 7 คอร์ด 9 อย่างมีอิสระ และการย้ายบันไดเสียงแบบโครมาติก (Chromatic Modulation) มีบทบาทที่สำคัญ

5.3) ความสำคัญของเสียงหลัก (Tonality) หรือในคีย์ยังคงมีอยู่ แต่เริ่มคลุมเครือหรือเลื่อนกลางไปบ้าง เนื่องจากบางครั้งมีการเปลี่ยนบันไดเสียงออกไปใช้บันไดเสียง ที่เป็นญาติห่างไกลบ้าง หรือ Chromatic Modulation

5.4) พื้นผิว ในสมัยนี้ไฮโมโฟนียังคงมีความสำคัญมากกว่าคาน์เตอร์พอยท์

5.5) ความดังเบาของเสียง (Dynamics) ในสมัยนี้ได้รับการเน้นให้ชัดเจนทั้งความดัง และความเบาจนเป็นจุดเด่นจุดหนึ่ง

8. สมัยอิมเพรสชันนิสติก (The Impressionistic Period) (ค.ศ. 1890 – 1910)

ในตอนปลายของศตวรรษที่ 19 จนถึงตอนต้นของศตวรรษที่ 20 (1890-1910) ซึ่งอยู่ในช่วงของสมัยโรแมนติก ได้มีดนตรีที่ได้รับการพัฒนาขึ้นโดย กลอด เดอบุสซี (Claude, Debussy) ผู้ประพันธ์เพลงชาวฝรั่งเศส คนตรีอิมเพรสชันนิสติกก่อให้เกิดความประทับใจ และแตกต่าง จากดนตรีโรแมนติกซึ่งก่อให้เกิดความสะเทือนอารมณ์ ลักษณะทั่วไปของดนตรีอิมเพรสชันนิสติก เต็มไปด้วยจินตนาการที่เฟื่องฟู อารมณ์ที่ล่องลอยอย่างสงบ และความนุ่มนวลละมุนละไม ส่วนในด้านเทคนิคดนตรีอิมเพรสชันนิสติก ได้เปลี่ยนแปลงบันไดเสียงเสียใหม่ แทนที่จะเป็นแบบเดี่ยโทนิค (Diatonic) ซึ่งมี 7 เสียงอย่างเพลงทั่วไป

กลับเป็นบันไดเสียงที่มี 6 เสียง (ซึ่งระยะห่างหนึ่งเสียงเต็มตลอด) เรียกว่า “โซลโทนสเกล” (Whole – tone Scale) นอกจากนี้คอร์ดทุกคอร์ดยังเคลื่อนไปเป็นคู่ขนานที่เรียกว่า “Gliding Chords” และส่วนใหญ่ของบทเพลงจะใช้ลีลาที่เรียบ และนุ่มนวล เนื่องจากลักษณะของบันไดเสียงแบบเสียงเต็มนี้เองบางครั้งทำให้เพลงในสมัยนี้ มีลักษณะลึกลับไม่กระจ่างชัด ลักษณะของความรู้สึกที่ได้ จากเพลงประเภทนี้จะเป็นลักษณะของความรู้สึก “คล้าย ๆ ว่าจะเป็น...” หรือ “คล้าย ๆ ว่าจะเหมือน...” มากกว่าจะเป็นความรู้สึกที่แน่ชัดลงไปว่าเป็นอะไร

9. สมัยศตวรรษที่ 20 – ปัจจุบัน (The Twentieth Century) (ค.ศ. 1900 – ปัจจุบัน)

ในยุคสมัยนี้ มีความเจริญทางการค้าความเจริญทางด้านเทคโนโลยี ความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ การขนส่ง การสื่อสาร คอมพิวเตอร์ ฯลฯ ทำให้แนวความคิดทัศนคติของมนุษย์เราเปลี่ยนแปลงไป และแตกต่างจากแนวคิดของคนในสมัยก่อนๆ จึงส่งผลให้ดนตรีมีการพัฒนาเกิดขึ้นหลายรูปแบบ คีตกวีทั้งหลายต่างก็ได้พยายามคิดวิธีการแต่งเพลง การสร้างเสียงใหม่ๆ รวมถึงรูปแบบการบรรเลง

ดนตรี ความเปลี่ยนแปลงในทางดนตรีของคีตกวีในศตวรรษ คือ คีตกวีมีความคิดที่จะทดลองสิ่งใหม่ๆ แสวงหาทฤษฎีใหม่ๆ ขึ้นมาเพื่อรองรับความคิดสร้างสรรค์กับสิ่งใหม่ๆ ให้กับตัวเอง ดนตรีในศตวรรษที่ 20 นี้ กล่าวได้ว่าเป็นลักษณะของดนตรีที่มีหลายรูปแบบนอกจากนี้ยังมีการใช้บันไดเสียงมากกว่า 1 บันไดเสียงในขณะเดียวกันที่เรียกว่า “โพลีโทนาลิตี” (Polytonality) ในขณะที่การใช้บันไดเสียงแบบ 12 เสียง ที่เรียกว่า “อโทนาลิตี” (Atonality) เพลงจำพวกนี้ยังคงใช้เครื่องดนตรีที่มีมาแต่เดิมเป็นหลักในการบรรเลง

ดนตรีในศตวรรษที่ 20 นี้ไม่อาจที่จะคาดคะเนได้มากนัก เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี การเลื่อนไหลทางวัฒนธรรม คนในโลกเริ่มใกล้ชิดกันมากขึ้น (Globalization) โดยใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ หรืออินเทอร์เน็ต (Internet) ในส่วนขององค์ประกอบทางดนตรีในศตวรรษนี้มีความซับซ้อนมากขึ้น มาตรฐานของรูปแบบที่ใช้ในการประพันธ์และการทำเสียงประสานโดยยึดแบบแผนมาจากสมัยคลาสสิก ได้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและสร้างทฤษฎีขึ้นมาใหม่เพื่อรองรับดนตรีอีกลักษณะคือ บทเพลงที่ประพันธ์ขึ้นมา เพื่อบรรเลงด้วยเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเสียงเกิดขึ้นจากคลื่นความถี่จากเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) ส่งผลให้บทเพลงมีสีสันของเสียงแตกต่างออกไปจากเสียงเครื่องดนตรีประเภทธรรมชาติ (Acoustic) ที่มีอยู่ อย่างไรก็ตามการจัดโครงสร้างของดนตรียังคงเน้นที่องค์ประกอบหลัก 4 ประการ เหมือนเดิม กล่าวคือระดับเสียงความดังค่อยของเสียง ความสั้นยาวของโน้ต และลีลาของเสียง

ประวัติดนตรีตะวันออก

เอเชียตะวันออก

วัฒนธรรมทางดนตรีของเอเชียตะวันออก มีบทบาทสำคัญใน ภูมิภาคแถบเอเชีย ซึ่งจะประกอบด้วย ประเทศจีนตอนกลาง ประเทศมองโกเลีย แมนจูเรีย และเกาหลีซึ่งอยู่ทางตอนเหนือญี่ปุ่นทางตะวันออก และทิศตะวันตกได้โดยวัฒนธรรมของเอเชียตะวันออกยังแพร่ขยายไปยังบางส่วนของเอเชียตะวันออก

แผนที่ทวีปเอเชีย

ทฤษฎีและแหล่งที่มา

จากแหล่งที่มาของหลักฐานโบราณเกี่ยวกับดนตรีเอเชียตะวันออก พบว่าดนตรีที่รุ่งเรืองในสมัยโบราณนั้นมีความสัมพันธ์กับเสียงตัวเลข วิทยาศาสตร์ และวงจรของเวลาที่เกี่ยวกับระบบเสียง โดยมีจินตนาการเป็นองค์ประกอบ Pentatonic Scales ที่พบในเอเชียตะวันออกจะสัมพันธ์กันกับ 5 องค์ประกอบหรือ 5 ทิศทาง และเสียง 12 เสียงหลัก สัมพันธ์กับเดือน ชั่วโมง ระยะเวลาต่างๆของดวงจันทร์นักวิชาการในศตวรรษที่ 20 พยายามจะจัดระบบดนตรีเหล่านี้ให้เป็นระบบทฤษฎี และจากนั้นเป็นต้นมา นักวิชาการ และคนสมัยใหม่ต่างยอมรับในความสัมพันธ์ของดนตรีกับปรัชญาตามความเชื่อโบราณมากขึ้น

การถ่ายทอด

ระบบการเรียนการสอนดนตรีในแถบตะวันออกไม่เน้นการสอนทฤษฎี แต่เน้นระบบการท่องจำที่ต้องการให้ผู้เรียนสำรวจความคิดอยู่ที่เสียง ของเครื่องดนตรี และทักษะการบรรเลงเครื่องดนตรีโดยตรงจึงไม่มีการใช้การบันทึกโน้ตดนตรีในการเรียนการสอน นอกจากใช้เพียง เพื่อเป็นการบันทึกเตือนความจำเพียงคร่าวๆของสิ่งที่เรียนตัวต่อตัวไปแล้ว ในการเรียนการสอนระบบนี้ประกอบด้วยการสอน ที่เรียกว่า Mnemonics คือ การเขียนเสียงเครื่องดนตรีนั้นๆในการสอน และในลักษณะนี้จึงไม่จำเป็นต้องใช้โน้ตดนตรี รวมทั้งครูยังสามารถสอนได้ง่ายขึ้นโดยลูกศิษย์ไม่ต้องพะวงกับการอ่านโน้ต และครูสามารถควบคุมการเล่นได้อย่างละเอียด ในลักษณะนี้ครูสามารถควบคุมการเล่นของลูกศิษย์จนกว่า จะมีความชำนาญจนถึงระดับที่ออกแสดงได้อย่างมีศิลปะ และครูสามารถควบคุมให้การเล่นของลูกศิษย์เป็นไปตามลักษณะของดั้งเดิม และถ่ายทอดดนตรีนั้นๆ ได้ถูกต้องตามความหมายที่สืบทอดกันมาแต่โบราณ เพราะสมัยก่อนไม่มีการใช้เครื่องบันทึกเสียง เพื่อช่วยในการเรียนการสอนเช่นในปัจจุบัน

ดนตรีของประเทจีน

เสียงดนตรีของจีนคิดขึ้นมาอย่างมีระบบด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ สอดคล้องกับธรรมชาติและปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง เสียงดนตรีของจีนเกิดขึ้นมาจากเสียงพื้นฐานเพียง 1 เสียง เกิดจากการเป่าลมผ่านท่อไม้ไผ่ 1 ฟอน (ใบ) เสียงอื่น ๆ ที่เกิดขึ้น มาจากการตัดไม้ไผ่ด้วยความยาวต่าง ๆ กัน โดยใช้ระบบการวัดที่มีอัตราส่วนแน่นอนเหมือนกับสูตรทางคณิตศาสตร์ จากเสียงพื้นฐานเพียง 1 เสียง จะ

นำไปสร้างให้เกิดเสียงต่าง ๆ อีกจนครบ 12 เสียง หรือ 12 ไบ นักวิชาการทางดนตรีเชื่อว่า เสียงทั้ง 12 เสียงของจีนที่เกิดขึ้นมานั้น มีความเกี่ยวข้องกับราศี 12 ราศี เดือน 12 เดือน ชั่วโมงของเวลากลางวันและกลางคืน รวมทั้งการแบ่งเพศชายและหญิงด้วย ระบบเสียง 5 เสียง ที่พบในดนตรีจีนถือสารเลือกเสียง 12 เสียงที่เกิดขึ้น นำไปจัดรูปแบบใหม่ให้เป็นบันไดเสียงที่ต้องการ เพื่อนำไปใช้สร้างเพลงต่าง ๆ ต่อไป

ชาวจีนแบ่งประเภทของเครื่องดนตรีตามลักษณะของวัสดุที่ใช้ทำเครื่องดนตรี นั้น ๆ แบ่งออกเป็น 8 พวก ดังนี้ 1. ไม้ 2. หนัง 3. ไม้ไผ่ 4. โลหะ 5. น้ำเต้า 6. หิน 7. ดิน 8. เส้นไหม

เครื่องดนตรีจำพวกโลหะ ได้แก่ ระฆัง และฆ้องชนิดต่าง ๆ เครื่องดนตรีจำพวกหิน ได้แก่ ระฆังราว เครื่องดนตรีจำพวกเส้นไหม เป็นเครื่องดนตรีที่มีสาย 7 สายใช้มือดีด เป็นเครื่องดนตรีชั้นสูง ใช้เฉพาะพวกขุนนาง และผู้มีการศึกษาสูง สามารถเพิ่มได้ทั้งแบบเดี่ยวและคลอประกอบการขับร้อง เครื่องดนตรีจำพวกไม้ไผ่ ได้แก่ ขลุ่ยชนิดต่าง ๆ ปี่แพนไพบู่ เครื่องดนตรีเป็นก้อนจำพวกดิน ได้แก่ เครื่องเป่าเสียงเหมือนขลุ่ยที่สร้างมาจากดินเหนียว ขนาดพอดีกับฝ่ามือ ภายในเจาะให้เป็นโพรง เจาะรูปิด-เปิด ด้วยนิ้วมือเพื่อให้เกิดระดับเสียงดนตรี เครื่องดนตรีพวกน้ำเต้า ได้แก่ Sheng เป็นเครื่องดนตรีสำคัญในวงดนตรีจีน Sheng ประกอบด้วย ท่อไม้ 7 ท่อ ติดตั้งอยู่ในผลน้ำเต้าแห้ง ซึ่งจะใช้เป็นที่พักลม แต่ละท่อจะมีลิ้นฟุ้งอยู่ พร้อมทั้งเจาะรูปิด-เปิดแต่ละท่อด้วย เวลาเล่นจะต้องเป่าลมผ่านผลน้ำเต้าแล้วให้ลมเปลี่ยนทิศทางด้วยท่อทั้ง 7 ท่อ เสียงของ Sheng จะคล้ายเสียงออร์แกนลมของดนตรีตะวันตก

ลักษณะวงดนตรีของประเทศจีน

ดนตรีของประเทศญี่ปุ่น

หลังจากที่ประเทศญี่ปุ่นเปิดประเทศติดต่อกับโลกภายนอก เมื่อราวปี ค.ศ 1868 อิทธิพลของดนตรีภายนอกเช่น จีน เกาหลี อินเดีย และดนตรีตะวันตกได้เข้าไปมีอิทธิพลต่อดนตรีญี่ปุ่นทำให้ประเทศญี่ปุ่นมีการแบ่งดนตรีออกเป็นสามกลุ่มใหญ่ ๆ คือ ดนตรีดั้งเดิม ดนตรีคลาสสิกตะวันตก และดนตรีสมัยใหม่ การแสดงดนตรีและการแสดงประกอบดนตรีของญี่ปุ่นแบบดั้งเดิมที่ควรทราบมีดังนี้

1. ดนตรีงากากุ (Gagaku)

[2] เป็นดนตรีที่บรรเลงในราชสำนัก มีความสง่างาม ขณะบรรเลงต้องนั่งตัวตรงจ้งหาวะไม่

กำหนดตายตัว นักดนตรีจะต้องฟังกันเองภายในวงเครื่องดนตรีที่ใช้มีทั้งเครื่องสายเครื่องลมไม้และเครื่องตีต่าง ๆ

ซามิเซ็น

2. ละครบุนรากุ (Bunraku)

[3] เป็นการแสดงหุ่นประกอบดนตรีที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่น ดนตรีที่ใช้บรรเลงประกอบการเล่น

หุ่นเรียกว่า “กิดายู” (Gidayu) วงดนตรีที่เล็กที่สุดจะประกอบด้วยผู้แสดง 2 คน คือนักร้อง 1 คน และผู้ตี ซามิเซ็น 1 คน ซึ่งนักร้องในวงจะทำหน้าที่พากย์และร้องเพลงไปด้วย

3. ละครคาบูกิ (KABUKI)

[4] เป็นการแสดงละครเพื่อความสำราญ เดิมเล่นโดยหญิงบริการ ต่อมากำหนดให้ผู้ชายเล่นเท่านั้น เรื่องราวที่เล่นจะเกี่ยวกับเรื่องกึ่งประวัติศาสตร์และเรื่องราวของชีวิต ผู้คนในสมัยเอโดะ (ปี ค.ศ. 1603 – 1868) เครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงประกอบละครคาบูกิคือกลอง ซลุ่ย ซามิเซ็น และนักร้อง

4. ละครโนะ (NOH)

[5] เป็นศิลปะการแสดงชั้นสูงของญี่ปุ่น เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมละคร การเต้นรำ และดนตรี เล่นเฉพาะ

ในหมู่พวกซามูไร สังคมชั้นสูง เป็นละครที่มีแบบแผน ดนตรีที่ใช้ประกอบละครมีความสำคัญมาก มีทั้งการขับร้องเดี่ยว ขับร้องประสานเสียง และการบรรเลงดนตรีประกอบ ลักษณะของการบรรเลงดนตรีแบบมีจังหวะที่แน่นอนกับจังหวะที่ไม่แน่นอนพร้อม ๆ กันด้วยเครื่องดนตรีต่างชนิดกัน ทำให้เกิดรูปพรรณของดนตรีที่แปลกและน่าสนใจเครื่องดนตรีที่ใช้ในละครโนะมี เสียง 4 ชิ้น คือ ซลุ่ยไม้ไผ่ 1 เลา สำหรับบรรเลงทำนองเพลง เครื่องดนตรีที่เหลือจะเป็นกลองชนิดต่างๆ 3 ชิ้นละครโนะ (NOH) เป็นศิลปะการแสดงชั้นสูงของญี่ปุ่น เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมละคร การเต้นรำ และดนตรี เล่นเฉพาะในหมู่พวกซามูไร สังคมชั้นสูง เป็นละครที่มีแบบแผน ดนตรีที่ใช้ประกอบละครมีความสำคัญมาก มีทั้งการขับร้องเดี่ยว ขับร้องประสานเสียงและการบรรเลงดนตรีประกอบ ลักษณะของการบรรเลงดนตรีแบบมีจังหวะที่แน่นอนกับจังหวะที่ไม่แน่นอนพร้อม ๆ กันด้วยเครื่องดนตรีต่างชนิดกัน ทำให้เกิดรูปพรรณของดนตรีที่แปลก และน่าสนใจเครื่องดนตรีที่ใช้ในละครโนะมี เสียง 4 ชิ้น คือ ซลุ่ยไม้ไผ่ 1 เลา สำหรับบรรเลงทำนองเพลง เครื่องดนตรีที่เหลือจะเป็นกลองชนิดต่างๆ 3 ชิ้น

ละครคาบูกิ

โกโคะ

ดนตรีของเวียดนาม

วัฒนธรรมของประเทศเวียดนาม

[6] ได้รับอิทธิพลจากจีนเป็นอย่างมาก และรวมถึงประเทศอินเดียด้วย ดังนั้นดนตรีเวียดนาม

จึงรวมลักษณะของดนตรีจีน และอินเดียบวกกับลักษณะดั้งเดิมของประเทศเป็นลักษณะดนตรีที่ค่อนข้างแตกต่าง จากจีน เกาหลี ญี่ปุ่นหรือมองโกเลีย

นอกจากดนตรีดั้งเดิมดังกล่าวแล้ว ยังพบดนตรีของชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่บนภูเขาอีก ประมาณ 60 กลุ่ม ในช่วงศตวรรษที่ 1-10 ที่จีนมีอิทธิพลต่อเวียดนามมากขึ้น วัฒนธรรมจีนได้ครอบคลุมเวียดนามในทุกสาขา ทั้งปรัชญา ศาสนา ภาษา วรรณคดี ศิลปะ สถาปัตยกรรม และดนตรี พุทธศาสนาในเวียดนามเป็นนิกายมหายานเช่นเดียวกับในจีน เกาหลี ญี่ปุ่น ภาษาที่ใช้สวดมนต์เป็นภาษาจีน-สันสกฤต การเดินรำของเวียดนามเหมือนกับการเดินรำในจีน ละคร Hat Boi ของเวียดนามเหมือนกับละครของจีนรวมทั้งดนตรีที่เล่นประกอบ เครื่องดนตรีหลายชิ้นยังใช้ชื่อจีนแต่เรียกเพี้ยนไปทางภาษาเวียดนาม เช่น ฉินของจีนเรียกเป็น ฉาบ เป็นต้น

นอกจากประเทศจีนแล้ว ประเทศอินเดียยังเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อเวียดนามข้างต้น แล้ว โดยการติดต่อกับเมืองจำปาของอินเดียแต่สมัยโบราณ ปัจจุบันยังมีกล่องของอินเดียให้อยู่ในเวียดนาม โดยใช้ชื่อของเวียดนามเอง ดนตรีเวียดนามมีลักษณะของดนตรีอินเดียรวมอยู่ด้วยที่ใช้การพัฒนา Mods มากในเพลง รวมไปถึงการ Improvise และการประดับประดาทำนอง นอกจากนั้นยังมีการใช้การเล่นเสียงกลองในการเรียนการสอนกลอง ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับที่พบในการเรียนการสอนกลองประเทศอินเดีย

เครื่องดนตรีบางชนิดก็ถูกค้นพบขึ้นโดยชาวเวียดนามเองเช่น ซึงสายเดี่ยวเรียก Dan Bau ซึ่งสำหรับประกอบร้องชื่อ Dan Day and Coin Clappers โดยการเล่นที่ได้ดัดแปลงวิธีการเล่นสากล และ โหมด จากเสียงดนตรีของชาติอื่นๆ ใ้มาเป็นสำเนียงเวียดนาม ประวัติศาสตร์ทางดนตรีสามารถแบ่งได้เป็น 4 ช่วง เริ่มจากราชวงศ์ดิงห์ ค.ศ. 968-980 ในช่วงนี้ไม่มีการบันทึกหลักฐานทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับดนตรีที่เชื่อถือได้

Kim เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องดีด

การขับร้องและบรรเลงดนตรีของชาวเวียดนาม

สื่อการเรียนรู้ Online
เรื่อง วัฒนธรรมของประเทศ
เวียดนาม

ที่มา : <http://www.caistudio.info/cai/sungcom/aim/malaysiamap.swf>

แหล่งข้อมูลวิดีโอเพิ่มเติม

- [1] <http://www.youtube.com/watch?v=A8nRSIgmWrg>
- [2] https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=5OA8HFUNfIk
- [3] https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=UV938f46Wpg
- [4] https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=ABV86sCZ0FQ
- [5] https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=MUTG6N0KFj4
- [6] http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=BieMdOAZjsI